KARİKATÜR

— Karımın dudağından hiç al eksik olmaz...
— Dua et birader, benim karımın dilinden hiç «Al!» eksik olmaz!...

— Bizde patron değişti.
— Vay, sen dükkânı sattın da memurluğa mı girdin?..
— Hayır yahu evlendim!...

Papaz — Düşmanlarımızı affediniz...
Eski ayyaş — Şu halde bana bir bardak su verin!...

— Yaşıma bahse girerim diyorsun. Ben de cüzdanımın üstüne bahse girerim...
—Cüzdanın bomboştur be yahu...
— Tabiî senin kafan gibi!...

Mütenasip bir Endam

J. Roussel Korseleri (Gaine) ve Kemerleri vücudu sıkmaksızın tenasübü temin eder. Sevimliğine halel gelmeksizin vücutu yumuşatır ve inceltir.

Fiyatlar: Kemerler 6 liradan.
Korseler (Gaine) sutyenle beraber 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Roussel Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No. lu.
Mağazamızı ziyaret ediniz veya 19 No.lu tarifemizi isteyiniz.
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Doktor — Yemeklerden sonra birer kaşık içeceksiniz...
Hasta — Yemekleri kim verecek?..

Bayan — Beni anlıyamazsınız. Bende iki kadın ruhu yaşıyor...
Bay — Vah vah, evvelce söyleseydiniz bir arkadaşımı da beraber getirirdim!..

4 üncü cildimiz

104 üncü sayı ile dördüncü cilt koleksiyonlarını tamamlıyan okuyucularımız ellerindeki sayıları idarehanemize göndererek hususi kapaklarımızla ciltletebilirler. Dördüncü cildimiz 79 uncu sayıdan başlamakta ve 104 ncü sayımızla tamamlanmaktadır. Cilt ücreti 50 kuruştur.

Koleksiyonlarını dışardan ciltletmek için idarehanemize gönderenler cildiye ve posta ücreti olarak 65 kuruş göndermelidirler. Ciltler bir hafta zarfında ikmal edilerek iade edilir.

Koleksiyonlarını bulundukları yerde ciltletmek istiyen okuyucularımıza 35 kuruş mukabilinde hususi kapaklarımızdan gönderebiliriz.

Koleksiyonlarında noksanı olan okuyucularımız her noksan sayı için cildiye bedeline on kuruş ilâve etmelidirler. Noksan sayıları doğrudan doğruya idarehanemizden celbedebileceğiniz gibi, tekmil bayilerimizden de tedarik edebilirsiniz.

Zonguldak karilerimize

Yedigün ve bütün neşriyatının yeni ve eski sayılarını, cilt kapaklarını «ZONGULDAK MEKTEPLİLER PAZARI M. ZEKİ ERMAN» da bulabilecekleri gibi, bol çeşitli kırtasiye, en iyi edebî ve ılmî eserleri ve fotoğraf malzemesini de oradan tedarik edebilirler.

No. 110 CİLT: 5 YIL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 3 Şubat 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:

İstanbul. Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:

Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH MECMUASI ✻

DAYAĞI TERBİYE SİSTEMİMİZE SOKMAK İSTİYENLERE:

— Ulan, bizi bununla adam ettiler...

— O zaman Himayei hayvanat cemiyeti yok muydu?!...

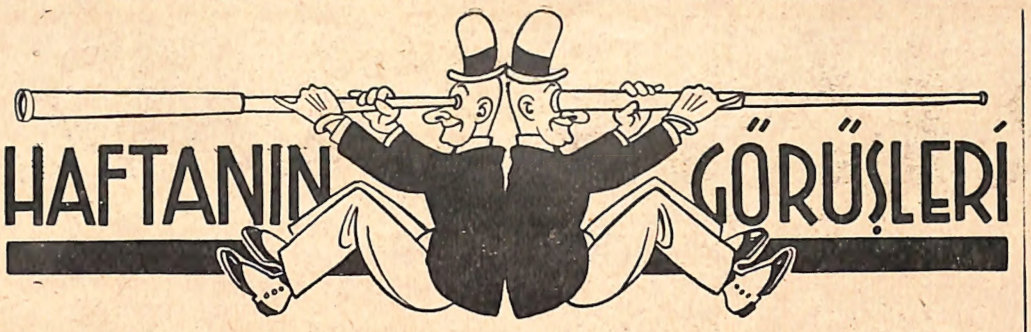

YENİ BİR ŞİİR

SİZE bu haftaki gazetelerden birinde çıkmış bir şiirin birkaç mısraını okuyorum. Serlevha: **Yurdumuz.**

«Hûkümetin şekli, tam Cümhuriyet,
«Yurdumuzda altmış iki vilâyet,
«yedi yüz altmış üç bin kilometre,
«Murabba sahası olan bir yere,
«Sahibiz. On yedi milyon Tük kişi,
«Yarısı erkektir, yarısı dişi.
«Yirmi bin kilometre Trakyada,
«yedi yüz kırk üç bin kalır Asyada.

Şiir, bu eda üzere daha otuz mısra kadar devam ettikten ve «Altı bin dört yüzü denizle sınır, iki bin dört yüzü ise kara» olan hudutlardaki Bulgar, Rus, İran, Arap, Yunan komşuları tasvir edildikten sonra, bir hafta sonra arkasına devam edileceği vadile nihayete eriyor.

Şairin ismi Münir Melâl'dir. Bu Melâl ismi, bazı gazetelerde olduğu gibi, şiirin başına Yurdumuz serlevhasının altına konmuş olsaydı, şairi Edebiyatı Cedide şairlerinden birinin oğlu sanacak ve kurumuş hazan yapraklarından, hüzünlü dere kenarlarından, mükedder akşamlar ve sisli dağlardan bahsetmesini bekliyecektik.

Halbuki şiiri okuduktan sonra insan bay Münir Melâl'in vaktile Tuhfei Vehbi diye manzum bir Farisî lûgat kitabı yazmış olan şair Vehbi'nin torunlarından olmasını daha mülâyim görüyor. Bizim nesil Farisîyi:

«Boy: kad, doğru: Sehi, pek yakışıklı; ziba»

Tarzında mısraları ezberlemekle öğrenirdi. Anlaşılan yeni nesil de coğrafya, tarih, hesap vesaireyi bay Münir Melâl'in:

«Bunun iki yüz on dokuzunda Bulgar»
«Yüz yetmiş ikisinde Yunanlı var»

Şeklindeki güzel beyitlerile öğrenecek.

* * *

Şairin devam edeceğini vadettiği şiirlerinde gelecek haftalarda şu tarzda bedialarla meselâ İstanbulun anlatıldığını okumamız pek mümkündür:

«Sadeyağ yüz yirmi, seksen zeytinyağ
Valimizin adı, Sayın Üstündağ,
Çamlıca görünür karşı ufukta,
Adaya son vapur altı buçukta,
Bayazıttan sonra gelir Aksaray,
O semte yüklüce gider tramvay.»

V. S.

* * *

Şiirin mânasına gelince, şair rejimimiz için:

«Hükûmetin şekli: Tam Cümhuriyet»

Diyor. Akla gayri ihtiyarî bir sual geliyor: «Acaba eksik veya kesirli cümhuriyettler hangileridir?»

«Yurdumuzda altmış iki vilâyet»

Vilâyetlerin adedi her iki üç ayda bir değişegeldiği için, bu altmış iki vilâyetin hangi tarihte olduğunu şairin tasrih etmesi lâzım gelirdi.

Şapkacı Salamon — Buyurun bayan, sizin için yorulmemiş külâhlarimiz var!.

Beyoğlunda yeni açılan bir Çiçek!..

Biraz aşağıda nüfusumuz şöyle anlatılıyor:

«... On yedi milyon Türk kişi,
Yarısı erkektir, yarısı dişi»

Beyit, köprü başı satıcılarının:

«Çin işi Japon işi,
Bunu yapan iki kişi,
Biri erkek, biri dişi»

Beyitine taş çıkaracak kadar güzel. Fazla olarak kadın ve erkek nüfusumuzun tam müsavat üzere olduğunu anlatıyor ki, bizim için bu da ayrıca bir beşarettir.

Demek, her iki cins nüfustan birinin ötekinden fazla olup essiz kalmasından korkmıya mahal yokmuş. Şiirimiz hakikaten ilerliyor.

KARİKATÜR

Sözün kısası buna derler!.

Arkadaşımı tarlada toprakların üzerinde yatmış görünce fena halde telâşlandım.

Kış mevsiminde tarlada ne oturulur, ne bilhassa yatılır. Acaba başına bir kaza mı gelmişti. Yoksa kalbi falan tutarak ölmüş müydü?

Helecanla yanına yaklaşarak omuzuna dokundum, başını çevirmemekle beraber, küfür ettiğini duyunca sevindim. Demek ki yaşıyordu.

— Ne yapıyorsun orada yahu, diye bağırdım.

Hiddetle — Kör müsün? Sarhoşum, dedi.

— Sokaklarda sızıp âleme rezil olmak doğru mu?

— Burası Allahın tarlası yahu... Hem âlem dediğin kim?

— Kim olacak... İnsanlar... Sen ben...

(M..) güldü: — Aferin yahu, dedi, sen benimle kendini insandan mı sayıyorsun?

— Neden kovuyorsunuz efendim?...
— .....
— Sorun arkadaşlara, uyurken horlıyan ben miyim!

— Sizin konuşmanızdan bir tek kelime duymuyoruz...
— Zaten biz de hususî konuşuyorduk !...

DAYAK CENNETTEN Mİ ÇIKTI..

Eli tabancalı talebelere karşı muallimleri de sopa ile silâhlamak fikrini ileri atan bahadır bizde nevzuhur değildir. Bütün Osmanlı tarihi ağzına kadar sopa ile doludur.

Padişahlar, öldürmiye kıyamadıkları vezirlerini sopa ile tedip ederlerdi. Şeyhislâmlar bile rüşvet ve irtişada kendilerini birkaç fersah geçerek hırsızlık rekoru kırmak sevdasına kapılan kadıları ayni usulle hak yoluna getirdiler.

«Haşmetlû kıralımızın bir oğlu doğdu» diye İstanbuldaki Fransız tüccar gemilerine yüz bir pare top attıran frenk elçisinin şımarık oğlunu, İstanbuldaki sefaret kaymakamı Düçe Mehmet paşa yine sopa ile akıllandırmıştı.

Deli İbrahimi boğmaktan imtina eden cellât Kara Aliyi bastonla kovalıyarak döven doksanlık sadrazam paşa da dayak taraftarı idi.

Kötülük eden kadınları recmetmek de, taşla döve döve öldürmekten başka bir şey midir?

«Şu işi yaparsa hatuna şart olsun elli sopa atacağım» diyen hiddetli kocanın, kadıya başvurduğu zaman elli tane çubuğu bir araya bağlayıp bir kerecik vurması şeklinde karar aldığı malûmdur.

Eski mektepte mücazat, falaka ile yapılırdı. Mükâfat da hoca tarafından falakayı tutmak vazifesile tavzif edilmekti.

Dayak cennetten çıkmadır.

Hocanın vurduğu yerde gül biter.

Sözleri, dayağın vaktile fikriyatımıza girdiğini, kendine mahsus bacaksız, bodur bir felsefe teşkil ettiğini gösterir.

Çocuğunu mektebe başlatırken gözünü yıldırmak için baba tarafından hocafendiye yüksek sesle söylenen:

«Eti senin, kemiği benim!» sözü ile,

«Kızını dövmiyen, dizini döver!» kelâmı, zamanın yegâne ve mücerrep pedagoji hakikati idi.

Kadın dediğin, çiroza benzer, nekadar döversen okadar yumuşar. Hikmeti de aile saadetinin bir vakitler sopaya istinat ettiğini ne güzel isbat eder.

Hele Ziya paşa merhumun:

Nushile uslanmayanı etmeli tekdir,
Tekdir ile uslanmıyanın hakkı kötektir.

Beytile edebiyata geçip kurulan dayak, Osmanlı içtimaî hayatında sopanın en köklü, en esaslı bir mevkiini işaret ve tesbit etmek bakımından çok mühimdir.

Kızdığı vükelâya Abdülâziz hanın pehlivanlıkta elense denilen dehhaş tokatlar yapıştırdığı söylenir.

Con Türk diye gamazlanan Tıbbiye talebelerini 7-8 Hasan paşanın eşek sudan gelinciye kadar dövdüğünü, mahalle arasında baskın veren şaşkın zam-

paralara semt bıçkılarının sille ve tokatla ders verdiklerini hep biliriz.

Dayak, ıslatmak, tepelemek, suyunu çıkarmak, yüzünü gözünü karıştırmak, bodoslamasını kırmak, yapıştırmak, muştalamak, marizine kaymak, tüyü yolunmuş tavuğa çevirmek, leşini sermek, pataklamak, hakkından gelmek, Allah yarattı dememek, tâbirlerile lisaniyatımıza aşağıdan yukardan da kök salmıştır.

Padişahların, Silâhtarları, İbrikdarları, Seccadecileri, Tablakârları gibi bir de değnekcileri var mıydı bilmiyorum. Fakat çubukçubaşının arada bir bu işle de meşgul olduğu pekâlâ iddia edilebilir.

Hele sarayda uygunsuzluk eden sıska Haremağalarını, Kızlarağasının falakaya çekmesi, inkâr olunmaz bir hakikati tarihiyedir.

Son devirlerin Topal Mustafa paşa divanıharbindeki domuz topu işkencesine, yani suçluyu bir çuvala koyup tavana astıktan sonra sopa ile beri almak şekline bakılırsa, köteğin âdeta fennîleştiği sabit olur.

Mübareğin daha son sistemi, daha asrîsi, hattâ daha Avrupakârisi boks maçlarında, Pankras güreşlerinde hattâ bizim futbol maçlarında bütün inceliği ile görülmektedir.

Hem aç bırakma hırsız olur, çok söyleme ârsız olur. Lâfı da sözün terbiyede kıl kadar yeri olmadığını isbat etmez mi? Ve buraya kadar saydığımız canlı hakikatlere karşı «Dayak eşeğe mahsustur» homurtusundan başka bir protesto bulabiliyor muyuz?

Şu halde, mekteplerde dayak usulünü ihya etmek neden gecikiyor. Haniya eli sopalı hocalar, nerede duvarı falakalı sınıflar?

* * *

İşte son günlerin gözü dumanlı dayak taraftarları davalarını yukardaki şekilde müdafaa ederlerse kazanabilirler. Fakat «Dayak aleyhtarı» olmam bakımından ben de onlara şöyle bir cevap verebilirim:

A, tosunlar, sizin okuduğunuz sıralarda mektepler dayaktan geçilmiyordu. Kâffenizi merhum peder, rahmetli valde hocafendiye: «Eti senin, kemiği benim» diye ısmarladı da hâlâ neden adam olamadınız?... Hâlâ neden terbiyeyi sopada arıyacak kadar geri. mürteci ve başı bozuksunuz?

Kemal Tahir

İKİ İSTANBUL HEMŞERİSİ ARASINDA:

— Canım İstanbul... İmar edildikten sonra tanınmaz bir hale gelecek...
— Bırak Allahını seversen... Hiç olmazsa imardan sonra biraz tanılır hale gelsin!...

Kaybolan sigaralar

Geçen gece evde sigara paketimi kaybettim. Aksi gibi yazılacak bir yazım da vardı. Alışkanlık fena şeydir.

Benzinsiz motörün işlemesi, yağsız kandilin yanması nekadar imkânsız ise, benim de sigarasız çalışmam o kadar imkânsızdır.

Ben etrafımı araştırırken oğlum yanıma geldi:

— Kuzum baba, dedi, hesap vazifemi yapıversene...

Kaşlarımı çattım:

— Yoo... Ben öyle sahtekârlığa gelemem, dedim, gerçi birkaç defa vazifene yardım ettim ama, o sırf seni alıştırmak içindi.

— Kuzum baba.. Canım baba... Yapamıyorum kendi kendime... Sonra muallim bana ceza verecek...

Azimkâr bir tavırla başımı salladım:

— İnsan olanın ağzından lâkırdı bir kere çıkar... Ben tükürdüğünü yalıyan adamlardan değilim...

Oğlum somurttu, ağzını kulağıma yaklaştırdı:

— Öyle ise ben de annemin senin sigara paketini nereye sakladığını söylemem..

Gördün mü zamane yumurcağını... Son bir defa olarak yine tükürdüğümüzü yalamak lâzım geldi..

BALIKLAR NİÇİN KONUŞMAZ?

Muallim talebesine sordu:

— Balıkların niçin ses çıkarmadıklarını biliyor musun?

Çocuk cevap verdi:

— Aman efendim, siz kafanızı su dolu bir kazana soksanız ses çıkarabilir misiniz?

Efendi ile uşak

Tayyare piyangosunun Yılbaşı büyük ikramiyesi bay (F..) nin uşağına çıkmıştı. Uşak ikramiyeyi bankaya yerleştirdikten sonra eve döndü; efendisinin odasına girdi ve ona şunları söyledi:

— Sizden nekadar memnun olduğumu, şahsınıza nekadar muhabbet ve hürmetim olduğunu tarif edemem. Fakat artık sayenizde zengin oldum. Sizden ayrılacağıma son derece müteessirim.

Bay (F..) ayağa kalktı, uşağını ellerinden tuttu;

— Onun için hiç üzülme evlâdım, dedi, kolayı var. Boğazıma kadar borca batmış olduğum için zaten er geç evi kapamıya mecburum. Şimdi sen beni yanına uşak alırsın, yine bir arada yaşamakta devam edip gideriz.

NASIR İLÂCI

Yaşlıca bir adam, topallıya topallıya eczaneye girdi; nasırı için iyi bir ilâç istedi.

Eczacı bir şişe çıkardı:

— Bunu alın, dedi, gayet iyi bir ilâçtır. Öyle müşterilerim vardır ki, sekiz, on senedenberi hep bu ilâcı kullanırlar.

NE İLE SATILIYORMUŞ:

Ankarada arsalar ateş bahasınadır. Buna rağmen, cümlesine müşteri bulunuyor. Bir gün bir arsa taliplisi bir emlâk tellâlı ile beraber sağlık verilen arsayı görmiye gitti. Fakat o gece sabaha kadar yağmur yağdığı için arsa küçük bir göl haline gelmişti. Adamcağız baktı baktı da sordu:

— Kuzum burası metre ile mi satılıyor, yoksa kova ile mi?

Dayaktan ölüm

Kahvede, yakında vefat etmiş bir adamdan bahsediyorlardı.

Birisi — Neden öldü biçare acaba? dedi.

Arkadaşı — Ne olacak... Yemekten, dedi.

Bir üçüncüsü — Amma yaptın, dedi, zavallı adam dayaktan öldü.

Öteki hiddetlendi — İyi ya... Ben de çok dayak yediği için öldüğünü söyledim...

TÜRKÇEDEN TÜRKÇEYE TERCEME

Türkçesi zayıf bir romancı yeni yazdığı eserini methediyordu:

— Çok güzel ve sanatkârana bir eser oldu. Yakında Fransızca ve Almancaya çevireceklerini haber aldım.

Bu sözleri dinliyen adam cevap verdi:

— Bir hayır sahibi çıkıp şunu Türkçeye de tercüme etse de biz de istifade etsek.

AKILSIZ HOKKABAZ

Şehzadebaşında yeni hokkabazlık numaraları yapan bay Zati Sungur'un müsameresinden çıkılıyordu.

İki delikanlıdan biri:

— Pardon dedi, şu adamın el çabukluğuna ve zekâsına, diyordu, arkada locada oturan bayın cebinden saatini aldı ön koltukta oturan adamın cebine koydu.

İkincisi güldü:

— El çabukluğuna söz yok ama, zekâsını hiç karıştırma. Azıcık aklı olaydı saati kendi cebine geçirir ve bir daha sesini çıkarmazdı.

Papağan

AYRILIK TÜRKÜLERİ

— 1 —

Düşkündüm o güzel kıza ölesi:
Anamdan, babamdan fazla severdim.
Sevgilim ol, dedi, oldum kölesi,
Gönlümü istedi, canımı verdim.

★

Aşkı hem şereftir, hem işkencedir,
Kılıçtan keskindir, kıldan incedir.
Ağlattı, inletti beni nicedir,
Kısaldı hayatım, uzadı derdim.

★

Bu sevda köprüsü Sırat gibi dar:
Kim geçmek isterse canını adar.
Güzel kız sardı ki, beni okadar,
O zehir olsaydı tas tas içerdim.

— 2 —

Sevdiğim güzelin bir eşi yoktur,
Yüzü de örnektir bir tolon aya.
O uzun kirpiği bağrımda oktur,
O samur kaşları benziyor yaya.

★

Gözleri hem yeşil, hem lâciverttir,
Nicedir sevgisi başıma derttir.
Dokunsam yumuşak, konuşsam serttir;
Gövdesi pamuktur, yüreği kaya.

★

Bir böyle güzelin çekilir nazı,
Hasretmiş alnıma yazılan yazı.
Görecek gönlümü verdiğim kızı,
Saçını dağıtıp baksa aynaya.

— 3 —

Ben şimdi taliin kara yeline,
Kapılıp boşlukta uçan yaprağım.
Kendimi fırlattım gurbet eline,
Bu sonsuz dağlarda kaybolacağım.

★

Uzağa götürsün beni kervanlar,
Yoldaşım garipler, meskenim hanlar,
Dağların başını sarsın dumanlar,
Söğütlü dereler olsun durağım.

— Şehirden bütün mezarlıklar kaldırılacakmış...
— Vah vah... Ahali koyununu, keçisini nerede otlatacak!..

★

Gönlümü kaptırdım, sana kanarak,
Derdini çekeyim şimdi yanarak,
Uykuya dalayım seni anarak,
Busemi ruyada tatsın dudağım.

— 4 —

Ayrılık derdinden saçım ağarsın,
Ömrümün zevkini sürmez olayım.
O kızın sevgisi gözümü sarsın,
Bir lâhza dünyamı görmez olayım.

★

Elimi, kolumu tutsun ağ gibi,
Bir cefa olmasın bu sevda gibi,
Hasreti yensin de beni dağ gibi,
Davranıp göğsümü germez olayım.

★

Ey Tanrım!.. Kurtulur ölenler mutlak,
Sen beni kurtarma, hayatta bırak:
Yıllarca bu aşkla yüreğimi yak,
Canımı bir türlü vermez olayım.

Necdet Rüştü

FELSEFE KIRINTILARI..

Yaşamak, perestiş etmektir. Kendime mi, sevgilime mi, yoksa servetime mi?

★

Ömürlerinde hiç esniyerek uyanmamışlar gibi, hayata uyku, aşka da ruyası diyenlere öyle tutulurum ki.

★

Hiç bir şey bizi büyük bir elem kadar büyütmezmiş. Elemsiz tarafından olsun da ben küçüklüğe razıyım.

★

«En güzel, en doğru, en büyük şiir bir müthiş hakikatin tazyıkı altında hiç bir şey söylememek» imiş, yani kısacası apışmak!

★

Sanat yalnız bir takım beyitler vücude getirirmiş, asıl şair kalbmiş. Kalbi ve bir takım beyitleri olduğu halde şair olamıyanlara ne diyelim?

★

İnsan talebe, felâket de hocası imiş. Bütün iyi talebelerin neden fakirlerden yetiştiği anlaşılıyor. Demek zavallılar felâkete alışmışlar!

★

Her roman, yazanın tercemei hali imiş. Adaptasyon yapanların aşırma hususiyetlerini tebarüz ettirdiğine göre, doğrudur.

★

Mühim bir söz daha: Büyük adam kaderi istifade olunacak bir kıymet derecesine koyabilir. Nitekim gemici hangi istikamette eserse essin rüzgârdan istifade eder.

Yani esen rüzgâr, meltem olur, püfür püfür eserse bu böyledir. Fakat bora patlarsa gemiciye yelkeni sarıp cankurtaran yeleğini sırtlamak düşer.

★

İstikbal daima mazi ile yüklü imiş. Bunun için arkaya bakanlara basiretkâr denilirmiş! Acaba Habeşler arkaya baka baka istikbale yürüdükleri için tepesi üstü gelmediler mi?

Filozof

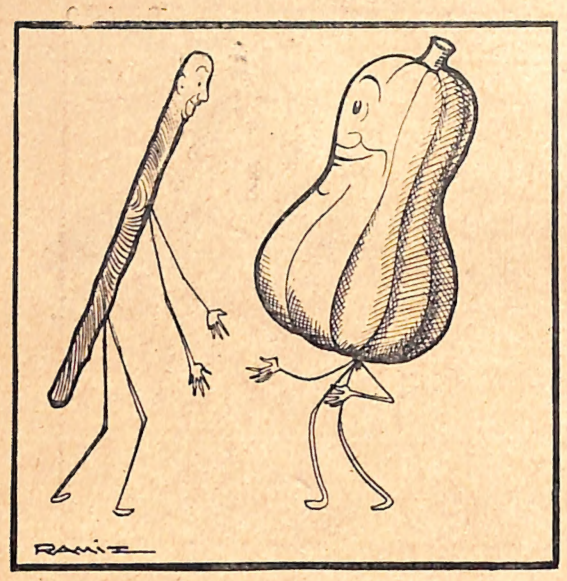

Balkabağı — Siz de benim gibi cennetten çıkmışsınız, doğru mu?..
Kızılcık sopası — Vallâhi bilmem, bütün balkabakları böyle söylüyorlar!..

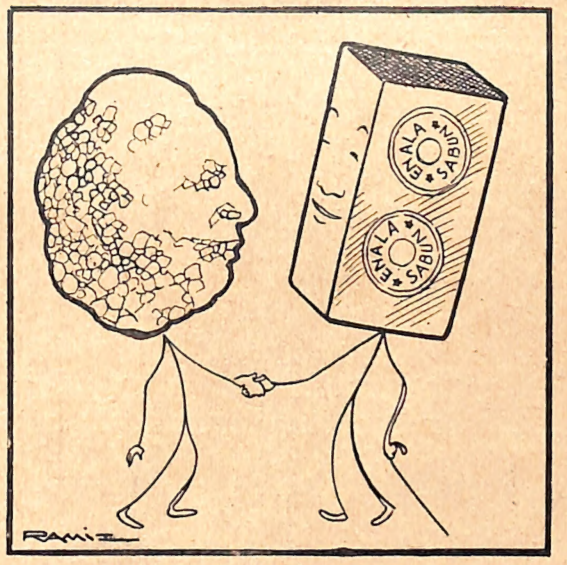

Çamaşır sabunu — Yüz karasından başka her kiri, her lekeyi temizlerim..
Kasap süngeri — Merak etme, senin yapamadığını da ben siliyorum!...

Badana fırçası — Yapılar azaldı, işsizlikten halim harap...
Boya fırçası — Sabret, belki yakında kadınların tuvalet eşyası arasına gireriz!...

●

Her şeyden şüphe etmeli imişiz de, aşktan kıl kadar şüpheye düşmemeli imişiz... Bunu Alfred dö Musse söylüyor. Hani şu sevgilisinden şüphelenerek nihayet onu bir doktorun kucağında yakalıyan kahraman.

●

«Hiç bir mâna ifade etmiyen güzel bir şiir, mâna ifade eden daha az güzel bir şiirden iyidir» diyorlar. Bu mânasız kaideyi genç şairlerimizden başka kabul eden bir aklı başında adam gördünüz mü?

MİLLETLER ARASINDA DENİZ SİLÂHLARI İÇİN MASRAF YARIŞI BAŞLADI:

— Kabaklar okadar büyük ki, suyun üstünde kalayım derken, galiba bizi onlar batıracak!...

BU DA

Serseri uzun zamandanberi gözden kaybettiği köprüaltı oteli arkadaşının çulu düzelmiş bir halde Karaköy meydanında dolaştığını görünce yanına yaklaştı:

— Hayrola, dedi, işler yolunda gidiyor galiba...

— Çok şükür fena değil..

— Ne iş görüyorsun?

— Gayet kolay ve kârlı bir iş... Sokaklarda dolaşıyorum, yere tükürmek, tramvaydan atlamak falan gibi belediye nizamına aykırı harekette bulunanları görürsem yanlarına yaklaşıyorum.. «Bayım affedersiniz... Biraz karakola

RAHATIN

Dün sahilde gezerken bir kız bana göz attı,
Bu bakış hançer oldu, kalbime geldi, battı...

O dudaklar bir kiraz büyüklüğünde yakut,
O gözler bir elmas ki, çifti beş bin kırattı!

Canıma can katardı bir damlacık tadaydım,
Gerdanı bir içim su, göğsü âbıhayattı,

Boyuna servi desem, söğüt desem yakışmaz,
Her dalı başka çiçek uzatan bir nebattı.

Çilek işte, nar işte, turunçla elma işte...
Bahardan daha güzel! Bu ne biçim Şubattı?

Alevli bir bakışla, ateşli bir gülüşle,
Deli gönlüm, nihayet, kara sevdayı tattı!

Kucaklamak istedim onu, lâkin ne mümkün?

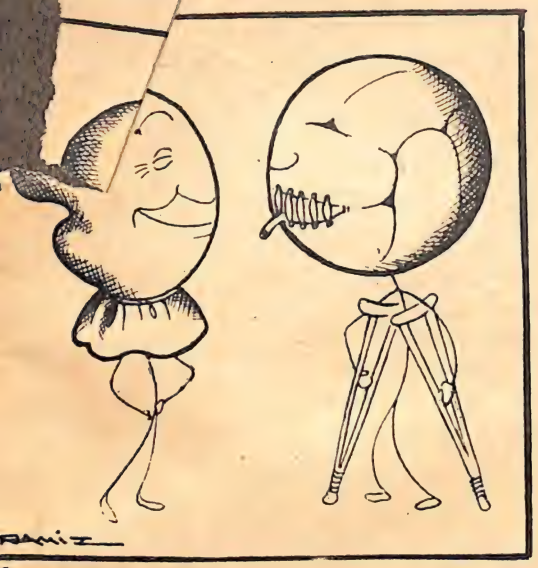

Boks eldiveni — Zavallı arkadaşım, günden güne zayıflıyorsun...
Futbol — Kuvvetlenmiye imkân var mı, her önüne gelen bir tekme vuruyor!...

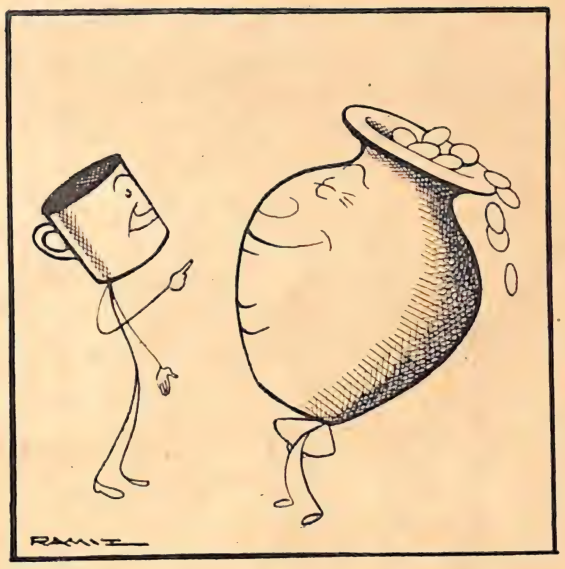

Maşrapa — Maşallah, yükünü almışsın...
Küp — Tabiî... Erbabı yağmur yağarken doldurdu!...

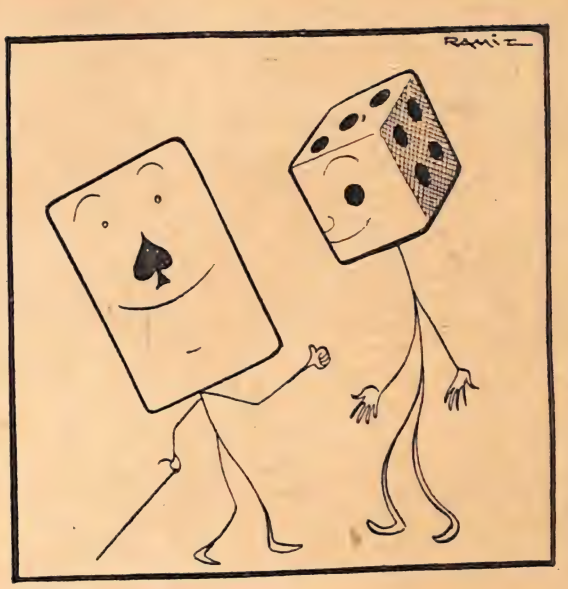

Barbut zarı — Yahu yakalanacağız galiba....
Poker kâğıdı — Sen düşün, ben kibar salonlarındayım!...

HİZMETMİŞ..

gideceğiz..» diyorum. «Siz kimsiniz» diyen olursa «onu karakolda anlarsınız» diye cevap veriyorum.

Adamcağız çaresiz önüme düşüyor. Biraz gittikten sonra: «Maamafih işiniz varsa meseleyi karakola gitmeden de halledebiliriz» diyor. Kısa bir pazarlıktan sonra elli altmış kuruşa yahut daha fazlasına sulh oluyoruz. Belediye kanunlarına aykırı hareket edenleri sessiz sedasız cezalandırmak ve bir daha böyle yolsuz işler yapmamıya teşvik etmek suretile âcizane bir memleket hizmetinde de bulunmuş oluyorum.

KAÇTI

O güzel, bir kız değil, bütün bir kâinattı!
Gözlerimden süzülüp gitti bu yaz güneşi,
Gönlüm de, arkaüstü, karlar içinde yattı.

Gözlerimi uykudan açınca bir gürültü,
Uğuldıyan başıma bir kat uğultu kattı...

Otobüs işlerinden başka söz duymaz oldum,
Ahmet Emin Yalman da işi amma uzatı!

Her çatıştan kaç satış çıkıyor, ben de bilmem,
Önce Yunus Nadi'ye, sonra valiye çattı..

Çatınca böylesine çatmalı adam oğlu,
Kendini satamıyan gazetesini sattı!

Kaçmıyor uykunu bu iş, ey Çamdeviren,
Yoksa keyfin yerinde, yüreğin pek rahattı!..

Çamdeviren

●

İnsanın, yapılması lâzım gelen şeyi bilmesi, yapacağı şeyi bilmesi demek değilmiş! Yani yapmak başka, bilmek başka demek isteniyor. Bakın açık bir söz istenirse nasıl karmakarışık edilebilir!...

●

Falakayı pedagojinin belkemiğine yapıştırmak, çocukluktan kurtulduğunu artık hiç bir suretle dayağı hak etmiyeceğini sananların iddiasıdır. Bu iddiaların yanlışlığını böylelerine yine kötek anlatır.

HERKESİN ÇOCUĞUNU DÜŞÜNÜP ANNESİNİ HATIRINA GETİRMEDİĞİ ZAVALLI BİR AİLE:

Sulh anne — Bu yavrucağı büyütüp mürüvvetini görünceye kadar ben hapı yutacağım galiba!...

Pahalılık — Yahu bu başımıza gelen felâket nedir? Bu sille de nereden geldi? Ne yapacağız?...
İhtikâr — Sen başının çaresine bak, ben Palıkpazarında daha epey barınırım!...

Zehi Gaflet

Bir saat kadar iki ahbabımla Beyoğlu caddesinde bir şık pastahanede oturdum.

Yorulmuştuk. Dinlenelim dedik. İlk rasladığımız pastahaneye daldık. Camekânın önünde bir boş masa vardı. Oraya çöktük.

Gaflet bu ya, dalmışım. İşte o dalış bu dalış, tam bir haftadır kendimi toplıyamıyorum, işim gücüm, aile saadetim, rahatım, huzurum berbat oldu.

Bir aralık garson omuzuma abandı:

— Sizi antrede bir bay istiyor!

Dedi. «Kim ola?» diye yürüdüm. Bir de ne göreyim. Bizim terzinin tahsildarı değil mi? Yılışık yılışık sırıtıp ellerini uğuşturarak:

— Pasam, bizim ustasi görmus! Kos Semsettin beyim pastacida oturmus, bu ay basi taksiti unutmustu. Belkim oder, dedi. Rahatsizlik verdik.

Hakikaten o ay terziye taksiti vermemiştim.

— Haydi oğlum, sen git, ben akşama uğrarım!

Dedim. Tahsildar yüzüme ters ters bakıp lisanı hal ile «Be herif, terzi taksitini vermezsin de pastahanelerde ne işin var?» diyerek gitti.

Keyfim kaçmıştı ama, dostlara belli etmedim.

On dakika geçti geçmedi, garson tarafından yine aralığa davet edildim. Daireye gide gele eşik aşındıran eski bir baba dostu vardı. Maaşı çok, rahatı fazla, ikramiyesi bol bir memuriyet arıyordu.

— Evlâdım, camekânda gördüm de içeri girdim. Böylesi daha iyi oldu. Oralara kadar yorulmadım. Bize bir iş zuhur etti mi?

Ne cevap vereyim:

— Vallahi, beyefendiciğim, henüz hiç bir taraftan hiç bir ses çıkmadı, dedim. inşallah yakın vakitte... İçeri buyurup çay içmez misiniz?

— Teşekkür ederim lüzumu yok.

Mırıldanarak yürüdü. Duymuş gibi

eminim ki: «Be herif, zaten ne mal olduğun meydanda, ahır zaman size kaldı. Kırk yılda bir işimiz düştü. Baba hatırı da saymazsınız. Pastahanelerde keyfetmek dururken eş, dos işini neden düşünmeli. Gidi züppe!» demiştir.

Tekrar yerime oturdum. On dakika sonra kapıdan tarafta bir kızılca kıyanettir koptu. Eski mektep arkadaşlarımdan beş, altı kişilik bir grup:

— Vay burada mısın?

— Neler görüyoruz.

— Encam sen de düştün ha!

— Ne tesadüf, ne tesadüf.

— İşte enseledik. Görür görmez biliş çıkardım. Davranın çocuklar, bizimki burada dedim.

Çaresiz kâffesini buyur ettik. Çaylar, pastalar ısmarlandı. Yarım saat süren müthiş bir gürültü, sitem, hattâ küfür sağanağından sonra benim hesap pusulama üç yüz kuruşu mütecaviz bir rakam kalabalığı bırakarak kalktılar. Karşı kaldırıma geçerken hepsi ayrı ayrı, buluşma saatleri, vefa teminatı istiyen işaretler gönderiyorlar, ben de ellerimle, gözlerimle, tasdik cevapları veriyordum.

Aziz dostlar köşeyi dönüp, ben yanımdaki ahbaplara:

— Çok şükür kurtulduk.

Derken içeriye gözleri fincanlarından birer karış dışarı uğramış bir adam girdi. Masaları sarsarak, feryat ederek üstüme atıldı. Yakama sarıldı.

— Vay namussuz, vay alçak, vay rezil vay, diye bağırıyordu. Bunca yıllık refikai hayatıma ışmar etmek, nalâyık işaretlerde bulunmak. Bre hayâsız, refikam senin ağzının sakızımı, sen beni kodoş mu sandın.

Ben taarruza uğradığım için sersemlemiştim. Dostlarım da «Ne oluyor?» diye şaşırmışlardı. Bu sırada herifin şirret karısı pastahane salonu kapısına dayanıp avazı çıktığı kadar:

— A, dostlar kocamı tutun, tabancası, bıçağı vardı. Şimdi elinden kan çıkacak! Önüne geleni pırasa gibi doğrıyacak!

Diye feryada başlamaz mı? İşte o anda ortalık allak bullak oldu.

Çok şükür polisler yetişti, topyekûn karakolu boyladık. Derdimizi anlatıncıya kadar göbeğimiz çatladı.

* * *

Bir gün gaflet edip pastahane penceresi önünde oturmanın felâketi bukadarla kapansa neysene?

Yanımızdaki masada iki uygunsuz hatun oturuyordu. Bir aralık kalktılar. Bir tanesi - Allah kahretsin - bana: Müsaade buyurur musunuz? Diye sırıttı. İşte tam bu esnada komşu bayanlardan biri görmüş, yememiş, içmemiş evdekilere yetiştirmiş. Akşam eve gidince bir kızılca kıyamet koptu. Bizimki:

— Teessüf ederim, dedi, bu yaştan sonra ne oluyoruz. Kırkından sonra azanı alimallah toprak bile paklamaz. Hele yüzüne bakılır bir matah olsa içim yanmıyacak. Ağzı sıkıların gelini anlattı. Çiyan gibi bir âşifte imiş... Yazık emeklerime... Ben bu evin içinde saçımı süpürge edeyim de sen... hi.. hi.. hi...

Susturup teskin edinceye kadar akla karayı seçtim.

Ertesi günü daireye gidince başka bir kepazelikle burun buruna geldim. Daha kahvemi içmeden «Müdiri umumî çağırıyor» dediler. Önümü kavuşturup karşısına dikildim. Vay efendim vay, o dünkü kepazelik ne imiş öyle.. Benim gibi ciddî bir aile babasına yaraşır mıymış. Uygunsuz bir kadın için cadde üstündeki meşhur bir pastahanede ele güne karşı kırmadığım ceviz kalmamış. Serserilerle tabanca tabancaya bıçak bıçağa boğuşmuşum. Bunca yıllık temiz bir maziye sahip bulunmasaymışım, bahusus çoluk çocuk sahibi olmasaymışım başka türlü yapacakmış ama, bu sefer affediyormuş.

Çok hiddetli idi. Vabiyeti münasip bir sırada izah etmek üzere odama döndüm.

Bir daha Beyoğlu caddesinde pastahane penceresine oturmak mı? Rabbim yazdise bozsun!

İspinoz

Zahmetsiz geçinme..

İki eski mektep arkadaşı idiler. Sonra birkaç sene bir dairede masa arkadaşlığı etmişlerdi. Nihayet iki sene kadar da İstanbul hapishanesinde arkadaşlık ettikten sonra uzun zaman biribirlerini gözden kaybetmişlerdi.

Geçen gün sokakta biribirlerini gördüler ve tanıdılar. Biri gayet şık giyinmişti. Arkasında bir kürklü palto, gözünde bir tek gözlük, parmağında pırlanta yüzükler vardı. Öteki bilâkis kılıç gibi esen karayele karşı yağlı yakası kalkmış bir pardesüden, eski bir şemsiyeden başka bir sermayeye sahip görünmüyordu.

Şemsiyeli alay etti:

— Kılık kıyafetine bakılırsa sen adamakıllı alıp yürümüşe benziyorsun maşallah, dedi.

Öteki yüzünü buruşturarak:

— Ne gezer, dedi, ötekinden berikinden arasıra birkaç lira vurup yarım yamalak karnımı doyuruncıya kadar anamdan emdiğim burnumdan geliyor.

— Peki ya bu kıyafet!

— Ona bakma... Balet artistinin ipekli mayosu gibi o eşya da benim sermayemdir... Bizim meslekte muvaffak olmak için kredi lâzımdır. Kredi ise ancak kürk palto ve elmas yüzükle temin edilir... İnsan aldatmak kolay mı?

Öteki gülümsedi:

— Sen fazla beceriksizsin.. Bukadar zahmete ne hacet... İstanbulda herhalde iki yüz bini mütecaviz enayi bulunduğu muhakkak... Benim sermayem şu şemsiye ile cebimdeki birkaç iskambil kâğıdından ibaret... Bir köşe başında şemsiyeyi açıp iskambilleri üstüne koyarak bir iki çevirdim mi, Allah bereket versin, gül gibi geçinip gidiyorum.

ESBABI NEYMİŞ?

Sebebini bilmiyorum. Fakat karşı karşıya horozlanıyorlardı. Nerede ise, dövüşeceklerdi. Ben de İstanbulluyum. İstanbullular iki hemşeri dövüşürken bir boks maçı seyir ediyorlarmış gibi alâkasız dururlar. Ben de kenarda durdum, tatlı bir çarpışma seyirine hazırlandım.

Fakat uzun boylusu:

— Bana bak, diye bağırdı, burnunun ortasına bir yumruk vurursam gebertirim ama, tenezzül etmiyorum. Zira ben medenî bir insanım.

Tıknazı ayni ahenkle cevap verdi:

— Tekmeyi arka tarafına yapıştırmıyorsam, merhametimdendir. Zira ben Himayei hayvanat cemiyeti âzasındanım.

Erkek — Bugünlerde dehşetli açığım var...
Kadın — Daha ne istiyorsun ayol, «Açık» bu senenin modası!..

Bir tavzih mektubu

Üniversite Edebiyat Fakültesi «Metinler şerhi» ve Farisî edebiyatı profesörü Bay Ali Nihat'tan şu tekzip mektubunu aldık:

Tan gazetesi son zamanlarda fakir düşerek Karacaahmette mezar taşlarının üzerinde yatan Muallim Nihat isminde bir meslekdaşın feci sergüzeştini yazıyor. «Tan» a göre bedbaht meslekdaşım eski bir Edebiyat ve Felsefe doktorudur.

Bizim Üniversitede doktora on, on beş senelik bir icattır. İlk ve galiba yegâne edebiyat doktoru da âcizane bendenizim.

Bahusus çok garip ve acayip bir tesadüf eseri olarak meslekdaşımızın adı da Nihat olması mezarlıkta yatan edebiyat doktoru Nihad'ın bendeniz olduğum zannını hâsıl etmiştir. Birçok tanıdıklardan teessür mektupları ve muavenet vaitleri aldım. Bendeniz gerçi İranın kenarları servühıramanlarla süslü derelerini hatırlamak için bazan mezarlıkları dolaşırım. Fakat katiyyen böyle yerlerde gecelemiş olmadığım gibi, böyle bir şeye niyetim de yoktur.

Binaenaleyh Üniversitemizin Edebiyat doktoru Nihat ile muhterem «Tan»ın doktoru Nihad'ın ayni insan olmadığından emin bulunduğumu neşir ve ilân etmenizi rica ederim.

Makam hırsı

Müracaat sahibi işinin bukadar çabuk bitirilmiş olmasına hayret etti, sevindi. Vesikasını eline teslim eden kâtibe teşekkür etti:

— Allah uzun ömürler versin... İnşallah büyürsünüz... Kaleminizin âmiri olursunuz?

Kâtip dudak büktü:

— Bukadar mı baba? dedi.

— Elbet okadar değil.. Daire müdürlüğü makamına yükselirsiniz...

Kâtip bunu da kendisi için küçük görüyordu, istihfafla gülümsedi:

— İşimiz daire müdürlüğüne kaldı ise...

— Elbet orada da kalmazsınız... Umumî müdür koltuğuna otururusunuz...

— Umumî müdür koltuğu mu? Bu zamanda bir umumî müdür koltuğu insana ne getirir, dedi.

Müracaat sahibi kâtibin ondan da memnun olmadığını görünce:

— İnşallah vekil makamına da yükselirsiniz, dedi.

Fakat genç kâtip bunu da kendisi için bir emel müntehası telâkki etmiyordu.

— Vekillikten ne çıkar baba?

Deyince, müracaat sahibi dayanamadı:

— O takdirde «Allah makamını cennet etsin» demekten gayri duam kalmıyor evlâdım, dedi.

ŞANSA BAKIN:

Meşhur otomobil kıralı Hanri Ford son sistem bir otomobile binerek gezmiye çıktı. Fakat yolda arabası pan yaptı. Hazret kendi mamulâtının bukadar fena oluşuna kızarak söylenirken kılığı kıyafeti perişan bir yolcu göründü. Meğer bu yolcu vaktile otomobil fabrikalarında işçi imiş, Ford'un arabasını tamir etti. Mister Ford:

— Dile benden ne dilersen, dedi, sana üç bin dolar mı vereyim, ayda yüz elli dolarlık bir gelir mi bağışlıyayım?

— Üç bin dolar ver!

— Saçma, neden her ay gelecek yüz elli doları istemedin.

— Ben işimi bilirim. Sende öyle bir şans var ki, seni mahiye yüz elli dolardan kurtarmak için beni bir ay sonra öldürebilir.

TARİHTEN ÇİZGİLER: HUZURDA KARPUZ VE BOMBA:

Mabeyin erkânmdan biri — Sayei şahanelerinde Selânikte tebaai sadıkalarından Rüstem bey kulunuzun bir takım fennî usullerle yetiştirdiği nadide bir cins karpuz olup hâkipâyı hümayûnlarına....

Kurenadan biri — Şevketlû efendimiz... Selânik, son zamanlarda bir takım hainlerin fesat ve fitneye yeltenmeleri dolayısile, bu karpuzun içerisine..

Padişah — Sus... Sus, maksat ve sadakatini anladım, çabuk şu musibeti huzurumdan defedin! Şimdi bir heyeti mahsusa teşkilini ve vükelâ ile beraber karpuzu muayene etmelerini irade ediyorum... İçerisinde mahirane bir surette yerleştirilmiş bir dinamit olmadığı ne malûm?!...

Müdür oldum diye mi?.

(M.) ile (N.) iki çocukluk arkadaşıdır. Vaktile nasıl elele mektebe gitmişlerse, büyüdükten sonra da yine öyle kol kola meyhaneye ve çapkınlığa gitmişler ve hiç biribirlerinden ayrılmamışlardır.

Bugün (M.) bir dairede müdür (N.) onun maiyetinde bir küçük kâtiptir.

Bir sabah (N.) (M.) in odasına girdi ve ondan iki gün izin istedi.

Odada başka memurlar da bulunduğu için (M.) çehresini astı ve sert bir sesle:

— İşlerimiz bugünlerde çoğaldı, Kimseye izin vermiyeceğim demedim mi? Kulağın nerede idi? Diye çıkıştı.

(N.) âmirine yanaştı, kulağına iğilerek yavaşça:

— Ulan kerata... Müdür oldum diye bunca yıllık arkadaşa kafa mı tutuyorsun... Senin şimdi soyundan, silsilenden başlarım, dedi.

(M.) Birdenbire tavrını değiştirdi:

— Böyle mühim bir mazeretiniz var da neye söylemiyorsunuz... Pekâlâ... İki gün mezunsunuz, dedi.

Kibritler

(F..) — Kibrit deyip de geçme, dedi, İstanbulda her gün bir milyon iki yüz elli bin kibrit kullanıldığını biliyor musun?

(D..) cevap verdi:

— Bunlardan kaç tanesinin yandığına dair bir istatistik yapmışlar mı acaba?

SAHTE SERSERİ

Yazan Ta-Ka

MACERA AŞK VE EĞLENCE ROMANI..

— 5 —

— Otele bugün tebdili kıyafetle bir zengin adamın geleceğini.

— Deme be?

— Bodos, bir de «Deme be» diyerek insanı büsbütün aptal yerine koyma.

— Beni niden lâfa boğarsın a ceerim, bütün müşteriler nirden bilecekler, duysa duysa bir Macar elçisi Salih beem duymuştur.

— Peki, o nerden öğrendi?

— İlbet Bodostan.

— Ne halt ettin budala!

— Heç telâşlanma Arif beem, dinine, imanına and virdim de öyle didim. Başhasıma dimiyecek..

— Yahu Bodos, neden Salih beyi tanımıyor gibi konuşursun, o çenesi düşük, o geveze herife böyle lâf açılır mı? Onun ne boşboğaz olduğunu bilmiyor musun?

— Bodos bilme mi, bilmesem dinine, imanına yemin virdirir miydim!

— Elin gevezesine yemin kâr eder mi Bodos, mahvolduk, kâinata söylemiş, bizim sahte fakir herkesin ağzında bir çiğnem sakız. Herkes yolumu kesti... Leman hanım, Şaziye hanım, ötekiler... Herkes bu acayip zengini sual ediyor... Onu konuşuyor... Yandık.

— Gasavet çekme... Böylesi alimallah daha kıyah oldu. Duymasalardı da herif gılıksız, gıyafetsiz çıhagelince: «Bu serseri de kimlerdendir. Hırlı mı, hırsız mı, ninin nesi? Utelin inamusu galmamış, durulmasın, gedilsin» diye ayaklansalardı niyderdik. Hep birden dası darağı toparlayıp savuşmıya galksalardı? O zaman var get gafanı daşa çal, deel mi beem, bir yol müşteri dağıldı mı, utilin adı çapulcu yatağına çıhtı mı var gayri dolaş, gumda oyna..

Arif bey münakaşanın beyhudeliğini anlayınca sözü uzatmadı, zaten bir kere olan olmuştu. Müşterilere duydukları bu turfanda havadisi unutturup, zihinlerinden büsbütün silmek, Hint fakirlerinin de uhdesinden gelemiyecekleri bir marifetti. Binaenaleyh işi oluruna bırakmaktan başka çare yoktu.

— 9 —

İstanbul postasını Uludağa getiren otobüs Büyük Kar otelinin kapısında durunca, sade bütün uşaklar, kapıcı ve direktör değil, müşteriler de ayaklanmışlar, antrenin iki yanındaki masaları kapışmışlardı.

Otobüsten iki yolcu indi. Oteldekiler bir bakışta sahte zenginin ikinci olarak yere basan kılıksız fakat güzel delikanlı olduğunu anladılar. Zaten bunu anlamak için mühim bir zekâya ihtiyaç yoktu. Ahmet Yararın sadık uşağı efendisinin binlerce liralık kürk paltosu içinde Amerikan milyonerlerinden nişan veriyordu. Hele koşuşan garsonlara bitmez tükenmez bavulları için savurduğu hiddetli kumandalar, en ihtiyatlıların şüphesini bile dağıtacak halde idi. Sade okadar mı? İşte direktörün üstüne doğru yürümüş, paylar gibi emretmişti:

— Bana çok şık bir oda... Parası her kaç kuruşsa vereceğim..

Sadık bunları söylerken gorsonların kendi bavullarına hiç ehemmiyet vermeden arkasındaki fakir delikanlının eski püskü bavuluna saldırdıklarını farkedince büsbütün çileden çıktı.

— Bu ne rezalet, bavullarım hâlâ neden indirilmiyor?

Diye gürledi. Osman Nuri ilk defa ağzını açtı. Elindeki bavuluna hep birden saldıran garsonlara:

— Rica ederim, dedi, benim acelem yok... Beyefendiye bakın, onun eşyası daha çok...

Garsonlar bu sözü iki ettirmediler. Bir kısmı öteki müşteriye pay olurken, Arif bey ellerini uğuşturarak yaklaştı ve Osman Nuriye sordu:

— Beyefendimizin diğer eşyaları otobüste mi?

Sahte fakiri görünce, zengin olduğundan malûmattar değilmiş rolü yapacağını unutmuştu. Osman Nuri bu hiç beklemediği hüsnü kabul karşısında âdeta şaşaladı:

— Hayır, iki gözüm, dedi, hepsi bukadar. Bir bavul.

İçeri girince şaşkınlığı büsbütün arttı. Bütün müşteriler sanki iki sıra olmuşlar onun geçişini seyre hazırlanmışlardı. Hem de ne biçim müşteriler. Cümlesi kalantor mu kalantor.

Osman Nuri, hayatın çok müskül vaziyetlerinde pişmiş bir delikanlı olmasına rağmen eski pardesüsünden, yeni boyattığı halde zavallılığını saklıyamadığı kunduralarından, hele arkasına doğru saklamıya çalıştığı rengi çoktan uçmuş şapkasından sıkılıyordu. Ahalinin ortasına gelince direktör yine derin derin bel bükerek sordu:

— Nasıl bir oda emredersiniz, ovaya mı nazır olsun, çamlığa mı?

Osman Nuri artık kendisini toplıyarak vaziyeti izah etmenin lâzım geldiğine karar verdi. Etrafında kimsecikler yokmuş gibi gözlerini direktörden ayırmadan ciddî ve cesur bir sesle:

— Hangisi olursa olsun, dedi, yalnız önce kendimi takdim edeyim. Ben Celâdet gazetesinin birinci ikramiyesini kazandığım için buraya sevkedildim. İsmim Osman Nuridir.

Ve eski şapkasını başına koyarak cebinden kâğıtlarını çıkarmıya davrandı. Direktör eski hürmetkâr halini zerre kadar bozmadan tekrar.

— Malûm efendim, malûmatımız var, diye nazikleşti, elbette malûmattarız, sefa geldiniz, hoş geldiniz. Burada otelimizde misafir kaldığımız müddetçe zatıâlinizi memnun edebilirsek bahtiyar olacağız.

Etraftakiler yerlerinden doğrulmuşlar, başlarını ileriye uzatarak konuşulanlara dikkatle kulak kabartmışlardı. Osman Nuri gitgide şaşırıyordu. Direktörün yüzüne demindenberi «Acaba herif benimle eğleniyor mu?» diye dikkatle bakıyor, fakat bu düm düz ve aşırı hürmetkâr suratta alayın tek çizgisine raslamıyor, büsbütün apışıyordu.

Fakat apışan sade kendisi değildi. Bavullarını taşıyan garsonların arkasın-

da asansöre doğru yürüyen Sadık da etrafında olup bitenlere ister istemez dikat etmiş, herkesin bu kılıksız delikanlı ile bukadar yakından meşgul olduğunu görünce:

— Bu da neyin nesi, at hırsızı gibi ama, cümle âlem etrafında...

Diyerek duraklamış, bu acayip işi seyre dalmıştı.

Direktör şefgarsonu çağırıp sordu:

— Osman Nuri beyefendiye hangi odayı hazırladınız?

— İkinci katta 7 numarayı.

— Şu halde beyefendimiz lûtfen teşrif buyurun, elbette itsirahate ihtiyacınız vardır. Akşam yemeği saatini size haber verirler. Ne iyi tesadüf bu akşam da tarhana çorbası var, halis rakı aldırdık. Aşçıbaşı kendi elile kuru fasulye ve pilâv yaptı. Gece masanızın üzerine de size mahsus nefis bir portakal şerbeti yaptırdım.

Osman Nuri içinden:

— Vay canıma.... Burada da fasulyeden kurtulamadık mı?

Diye düşündü ama, çehren:

— Teşekkür ederim efendim. Benim için zahmetlere girmişsiniz.

Diye gülümsedi. Sadık, tarhana çorbası, fasulye, pilâv, portakal şerbeti kelimelerini duyunca artık asansöre girmekten vazgeçti. Kendisi durduğu için beklemek fırsatile bavulları yere indirerek kılıksız delikanlıyı dikkatle seyreden garsonlara:

— Siz benim bavulları yukarı çıkarın, ben şimdi geliyorum.

Diyerek geriye döndü. Ahali asansöre doğru yürüyen delikanlı ile okadar meşğul idiler ki, bu kürk paltolu şık beyefendiye zerre kadar dikkat etmediler.

Sadık bundan istifade ederek kapıcıya yaklaştı ve sordu:

— Affedersin babalık, kim bu adam?

— Hangi adamı sordun?

— Şu delikanlıyı.

Bodos ağa sesini alçaltarak:

— Vay sen onu bilmemin, dedi, birlik geldiniz de tanış sandımdı. Zengun bir herif.. Emme tebdil gezermiş. Ahılsız, gafasız, Yemek dedi mi, işkembesine fasulyeyi, darhanayı, pilâvı dayıyacaksın. Odasına kedi goduh, portükel şurubu da istermiş ceerim.

— Peki, bunları nereden öğrendiniz?

— İstanbuldan telifun çehtiler. Hürmetlikte gusur edilmesin, velâkin zengunluğu bildiğiniz de malûm olmaya denildi. Sen yine benden duymamış ol he mi?

Sadık, iyiden iyiye, aptallaşmıştı. Tarhana çorbası, kuru fasulye, pilâv Van kedisi, hele gece vakti portakal şurubu içmek âdeti Ahmet Yarar'ındı. Demek İstanbuldan, evden birisi telefon etmiş beyin kovulmamasını bu suretle temin etmek istemişti. Halbuki evdeki pazar çarşıya uyar mı? İşte elin yabancısı devlete konuyordu. Ya, asıl sahte fakir gelirse ne olacak?

Sadık kara kara düşünürken Osman Nuriye odasını gösteren direktör geriye dönmüştü. Otelin diğer müşterileri çoktan gruplara ayrılmışlar, bu acayıp fakat tahminlerinin aksine pek sevimli milyonerin dedikodusuna başlamışlardı. Arif bey yukarı çıktığını zannettiği yeni müşteriyi Bodosun yanında derin bir düşünceye dalmış görünce telâşlandı. İçinden:

— Bu sersem Bodos artık çok oluyor, yoksa vukuatı bu yedi göbek yabancı herife de mi anlattı?.

Diyerek kapıcıya yaklaştı. Gözlerini devirip usulca:

— Söyledin mi yoksa? Dedi, buna ne oldu?.. Neden arpacı kumrusu gibi düşünüyor. Eğer söyledinse seni vallâhi de billâhi de kovdum gitti.

Bodos bu sefer Arif beyin sesindeki ahengi beğenmemişti.

— Tövbe ossun ben dimedim, deye yalan söyledi. Kendi zaten bilip gezer. Eski ahbabı mı ne?

Sadık yavaş yavaş kendine geliyordu. Direktöre dikkat etmeden Bodosa sordu:

— Bugün akşama kadar Bursadan başka otobüs gelmez mi?

— Gelmez olur mu beem, nirdeyse ara otobüsü gelir.

Sadık bu sözü duyunca acele acele asansöre doğru yürüdü. Üçüncü kattaki odasına çıktı. Paltosunu çıkardı. Seyrek saçlarını taradı. Tekrar aşağı inerek kapıyı görecek bir masaya oturdu. Celâdet gazetesinin ikinci talili okuyucusunu beklemiye başladı.

— 10 —

Fakat direktör Arif bey okadar heyecanlı idi ki, Bodosun demin kendisine ayak üstünde uyduruverdiği yalana hemen kanarak içeri koşmuş, sayın müşterilerine yeni havadisi müjdelemişti. Müşteriler Sadıkı salonun kapısındaki perdeyi siper alarak bir müddet uzaktan seyrettiler. Sonra Leman hamfendi hepsinden daha cesaretli çıkarak dalgın dalgın sigara içen Sadıka yaklaştı.

Bu esnada Osman Nurinin bavulunu taşıyan garson merdivenlerden iniyordu. Leman hanım garsonu görünce:

— Baksana oğlum, dedi, baksana biraz, ne yapıyor yeni müşteriniz?

— Eşyalarımı düzelteceğim dedi efendim.

— Adı neymiş, adı?

Yeni müşterinin adını bilmiyen garsonun şaşırdığını, kekelediğini gören Sadık, gayri ihtiyarî söze karıştı:

— Adı Osman Nuridir hamfendi!

— Demek tanıyorsunuz beyefendi?

— Hayır... Yani...

Salondakiler Leman hanımın yüksek sesle sorduğu «Demek tanıyorsunuz?» sualini duyunca, yeni gelene takdim edilmemiş olduklarını unutarak âdeta koşuştular. Sadıkın etrafını aldılar. Onlar da:

— Aman, dediler, yoksa tanışıyor musunuz?

Hele Şaziye hanım büsbütün meraklanmıştı, kırıtarak:

— Muhakkak tanıyorsunuz, muhakkak... Dedi, birazıcık çıtlatın ne olur.. Kim olduğunu biraz anlatıverin...

Sadığın el merakı dinliyecek zamanı değildi. Vaziyeti anlatsa nerede ise gelecek efendisinin zenginliğini saklamamış, bu suretle onu iyiden iyiye kızdırmış olacaktı. İçinden «Hele bir gelsin, vaziyeti ona anlatırım, ne hali varsa görür» diye geçirdi. Etrafını alan meraklılara kat'î olarak ne evet, ne de hayır demiyen bir ifade ile:

— Tanışsak elbette konuşurduk, diye cevap verdi. Konuşmadığımıza göre tanışmadığımız meydanda...

Bütün ısrarlara rağmen, Sadığın ağzından başka bir lâf çıkmadı. Kadınlar somurttular. Erkekler onun her halinden, her tavrından, her sözünden birer mâna çıkartarak hatunların meraklarını tatmin etmiye giriştiler ve hepsi birden bu yabancının yanından uzaklaşıp dedikoduya daha rahat devam edebilmek için salona geçtiler.

— 11 —

Uzaktan uzağa bir korna sesi duyuldu. Sadık derin dalgınlığından uyandı, kulak kabarttı. Ara otobüsü otelin önünde durdu. İçinden komisyoncu Necati efendi çıktı. Ağır bavulunu kolayca taşıyordu. Otele doğru bir, iki adım attıktan sonra durdu. Eski bavulunu karların üstüne bıraktı. Aşağıdan yukarı, soldan sağa doğru oteli tetkik etti. Tekrar bavulunu yüklendi. Kapıyı dizile iterek içeri girdi. Bu sırada Bodos ağa, etrafını alan iki hatırlı müşterbiye «Tabiatsız zengun» hakında yalan üstüne yalan uyduruyordu. Binaenaleyh kapının açıldığına, tabiatsız zenginden daha kılıksız bir herifin içeri girdiğine dikkat edemedi.

— Devam edecek —

Dünya Karikatürleri

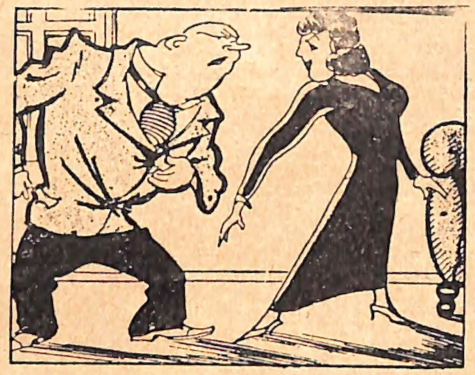

Erkek — Biz erkekler kuvvetli cinsiz, bir düşün, Hak tealâ bile önce erkeği yarattı...
Kadın — Övünme, kadını yaratmak için onu müsvedde yapmıştır!...

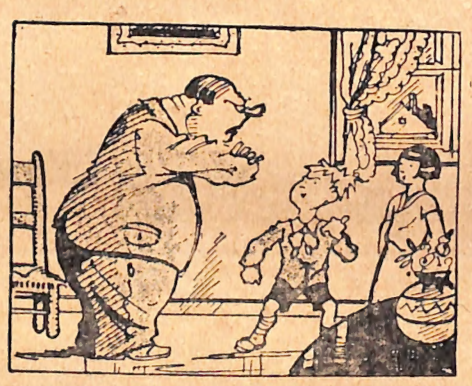

Oğlan — Babacığım, evlenme oyunu oynuyoruz...
Baba — Peki, gürültüsü ne oluyor?...
Oğlan — Çorap parası istiyor da, kavga ediyoruz!..

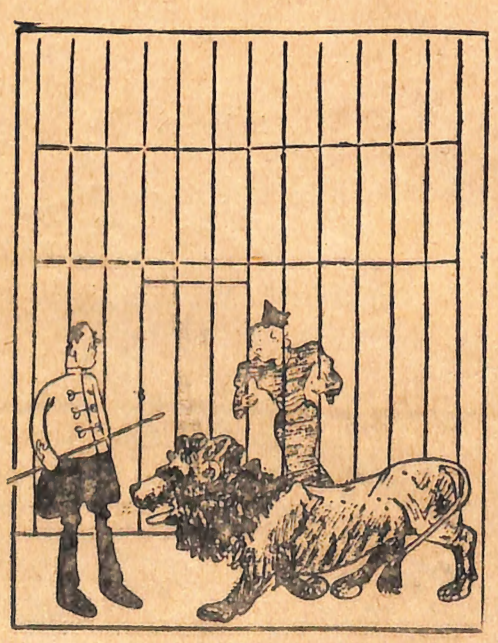

Cambazın karısı — Namussuz herif, cesur bir adamsan dışarı çık!...

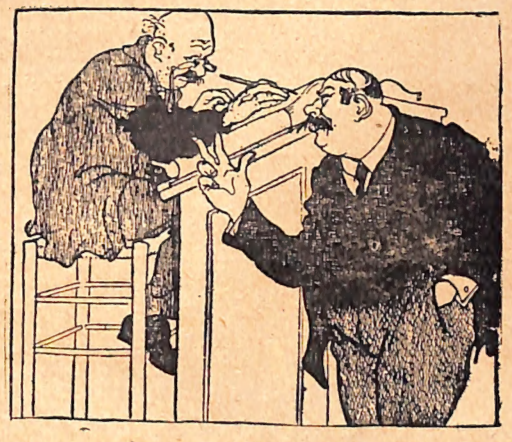

Patron — İki defter tutmak marifet değil. Bir defter benim, bir defter vergicilere, bir defter de bizim şerikler için tutacaksın!...

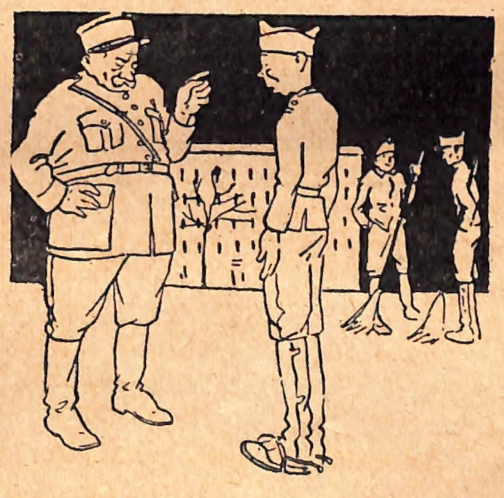

Yüzbaşı — Ortalık süpürülecek, sen neden süpürgesizsin? Tüfeksiz harbe gidene ne derler?..
Nefer — Zabit derler kumandanım!..

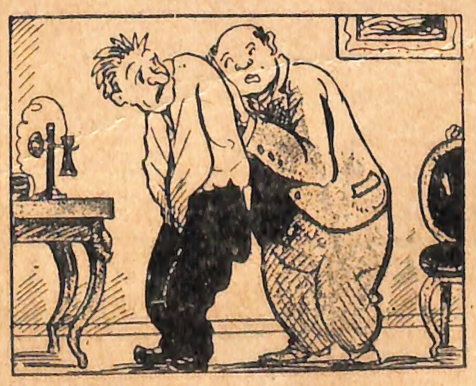

Doktor — İşinizde neşeli olmıya çalışınız. Daima gülünüz, eğleniniz...
Hasta — Zaten başka bir şey yapmıyorum ki... Ben sirkte soytarıyım!...

Bayan — İhtiyar kadınları himaye cemiyeti için bir şey vermez misiniz?.
Bay — Baş üstüne bayanım, kaynanamı takdim edeyim!...

Bayan — Peşimden gelmiye utanmıyor musun?..
Bay — Yüzünüzü görmemiştim. Haklısınız!...

Ziyaretçi — Bu zavallı da okuma hastası mı?..
Gardiyan — Hayır, tımarhane sertabibi!...

Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra mutlaka dişlerinizi fırçalayınız

Yemeklerin kırıntıları, salyanın ifraz ettiği mikroplar, dışardan alman muzır mevat karşısında dişler ve diş etleri eğer mütemadiyen temizlenmezse bozulmıya ve çürümiye mahkûmdur. Çünkü dişler, mide ve barsak ihtilâtlarından zatürreeye kadar her nevi hastalığa yol açabilir.

Radyolin ile

muhakkak sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra

Günde 3 defa fırçalamak şartile

Çalgılar

İstediğiniz ucuz ve temiz çalgılar, Eskişehir Ahenk Musiki Ticarethanesindedir.

Mandolinler 4,5, 6, 8, 14 liradır.
Ahenkler 8, 10, ve 14 liradır.
İstiyenlere tediyeli olarak gönderilir.

Operatör

Riza Ünver

Doğum ve kadın hastalıkları mütehassısı

Cağaloğlu, Nuruosmaniye caddesi
No. 22. Mavi yapı
Telefon: 22683

Neşesiz ve Kırgın

Başı, Dişleri Ağrıyor

Halbuki bir tek
GRİPİN
Alsa bütün ağrılar geçer, rahat eder.

Ağrılar-Romatizma-Nezle-Grip

GRİPİN

Karşısında derhal ric'ate mecbur olur.

Taklitlerinden sakınınız ve her yerde ısrarla Gripin isteyiniz.

Markamız sağlamlık ve
Ucuzluğun teminatıdır

ERKEK VE KADIN KUMAŞLARI

Kunduralar, Saraciye, Hazır elbise,
Tuhafiye eşyası vesaire
YERLİ MALLAR PAZARI

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

İmtiyazı alan Neşriyat Müdürü T. Şükrü

KARİKATÜR

Erkek — Dün dairede açtım ağzımı, yumdum gözümü... Beni kapı dışarı ettiler...
Kadın — Elbette aptal, şimdi herkes ağzını yumup gözünü açıyor!...